

Клитандру, (на Клодина).

Я кажи ми, дадили писмото ми на хубавата си Госпожа?

Клодина.

Да. Тя отиди да отговори.

Клитандру.

Но, Клодино, немали нѣкое средство, за да можа да и поговора?

Клодина.

Да, всичко що е възможно: елате съ мене, и ще направа всичко за да говорите съ нея.

Клитандру.

Но ще го намерили тя за добро? и немали нѣщо за боение?

Клодина.

Не, не, никакъ. Мъжътъ ѝ не е въ къщи; и подиръ, тя са не бои никакъ отъ него; а само отъ баща си и майка си; а тие стига само че са извѣстни отъ това, на татакъ нема отъ какво да ся боишъ.

Клитандру.

Оставямъ са на твоего обнасване.

Любенъ. (самъ).

Бре! каква способна жена ще имамъ; има умъ за четири.